

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/7/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116226703
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5116226703.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Urbanovej a členov Mgr. Andreja Kekelyho a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v právnej veci žalobcu: Ing. C. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XXX, XXX XX P., zastúpeného JUDr. Michaelou Macalákovou, advokátkou, so sídlom J. C. XX, XXX XX X., proti žalovanému: O. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. D. XXX, XXX XX P., zastúpenému JUDr. Jurajom Klimčom, advokátom, so sídlom J. XXX, XXX XX J., o zaplatenie sumy 12.000,00 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 8C/213/2016-262 zo dňa 14.10.2019, takto

rozhodol:

I. Mení rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 8C/213/2016-262 zo dňa 14.10.2019 vo výroku II., tak, že:

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 4.850,00 Eur s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 15.01.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietla.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 17,94 %.

III. Slovenská republika má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 58,97% a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 41,03%.

IV. Vo zvyšnej časti, t.j. vo výroku I. zostáva rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 8C/213/2016-262 zo dňa 14.10.2019 nedotknutý.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 7.150,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 7.150,00 Eur od 13.07.2016 do zaplatenia (výrok I.). Vo zvyšnej časti žalobu zamietol (výrok II.). O trovách konania rozhodol tak, že žalovaný má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok III.). Napokon rozhodol, že Slovenská republika má voči žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok IV.).

2. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že o zastavení konania v časti o zaplatenie sumy 7.150,00 Eur s príslušenstvom rozhodol podľa § 144, § 145 ods. 1 a 2 a § 146 ods. 1 CSP a na základe dispozitívneho úkonu žalobcu, ako aj so súhlasom žalovaného. V ďalšej časti predmetu sporu konajúci súd konštatoval, že bolo preukázané a nesporné, že dňa 31.07.2014 žalobca poukázal na účet žalovaného sumu 12.000,00 Eur. Medzi stranami bolo sporné, akým titulom žalobca uvedenú sumu žalovanému poskytol. Žalobca svoj nárok opieral o zmluvu o pôžičke zo dňa 02.07.2015. Žalovaný však poprel, že by uvedenú zmluvu so žalobcom uzavrel. Zo Znaleckého posudku č. 20/2019 mal však súd prvej inštancie preukázané, že podpis na zmluve zo dňa 02.07.2015 je pravým podpisom žalovaného. Ďalej okresný súd uviedol, že podstata zmluvy o pôžičke spočíva v tom, že na jej základe prenecháva veriteľ dlžníkovi určité množstvo druhovo určených vecí na drobné nakladanie, resp. spotrebovanie. Ďalším charakteristickým znakom zmluvy o pôžičke

je, že má reálnu (nielen konsenzuálnu) povahu.

Na vznik záväzkového vzťahu nestačí uzavretie zmluvy, ale vyžaduje sa aj reálne odovzdanie veci dlžníkovi. Vznik pôžičky teda predpokladá dohodu strán a skutočné odovzdanie predmetu pôžičky. Právnym dôvodom vzniku pôžičky je odovzdanie druhovo určenej veci a súdna prax je za jedno v názore, že k odovzdaniu predmetu pôžičky pri peňažnej pôžičke môže dôjsť nielen fyzickým odovzdaním požičanej sumy, ale aj bezhotovostným prevodom na účet dlžníka. Zmluva o pôžičke je tak reálnym kontraktom, vzniká v okamihu odovzdania predmetu pôžičky.

Pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu zmluvy je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu. Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou, k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Ďalej súd prvej inštancie zdôraznil, že podstatnou náležitosťou zmluvy o pôžičke je dohoda o čase vrátenia. Čas vrátenia nemusí byť pritom určený konkrétnym dňom, ale stačí, ak je dohodnutý tak, že čas vrátenia možno určiť. Dokonca stačí aj dohoda v takom zmysle, že čas vrátenia veriteľ ponechá na vôľu dlžníka. Čas splnenia je napríklad ponechaný na vôľu dlžníka aj v tom prípade, keď podľa dohody má dlžník plniť až po splnení podmienky, ktorej splnenie môže ovplyvniť iba dlžník a ktorý jej splnenie zámerne zmaril. Tým sa právny úkon stane nepodmieneným. V týchto prípadoch čas plnenia určí súd na návrh veriteľa podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi (§ 564). V danom prípade došlo k odovzdaniu sumy 12.000,00 Eur dňa 31.07.2014 a tak je zrejmé, že v zmysle konštantnej judikatúry súdov nie je možné viazať právny nárok na zmluvu, ktorá vznikla o rok neskôr, t. j. 02.07.2015, aj keď má súd preukázané, že dňa 02.07.2015 uzavreli strany sporu zmluvu, ktorú nazvali zmluvou o pôžičke. Okresný súd tiež uviedol, že žalobcom predložená zmluva o pôžičke zo dňa 31.07.2014 dokonca nemá všetky zákonné náležitosti, a tak ide o zmluvu neplatnú.

V zmluve absentuje údaj o jej splatnosti, o dohodnutej dobe, v ktorej má dlžník svoj dlh uhradiť. Okresný súd ďalej uviedol, že v danom prípade platnosť zmluvy zo dňa 02.07.2015 nemá pre samotný žalobný nárok žiaden význam, keďže je zrejmé, že zmluva o pôžičke musí vzniknúť reálnym odovzdaním predmetu pôžičky. Žalobca v konaní nepreukázal, ani netvrdil, že zmluva o pôžičke vznikla skôr ako 02.07.2015. Pre účely posúdenia dôvodnosti nároku súd nemal preukázané, že finančné prostriedky v sume 12.000,00 Eur poukávané žalobcom na účet žalovaného boli poskytnuté titulom zmluvy o pôžičke. Podporným faktom, pre ktorý je zrejmé, že nemohlo ísť o plnenie titulom zmluvy zo dňa 02.07.2015, je v konaní preukázaná skutočnosť, že žalovaný žalobcovi plnil v čase od augusta 2014 (v období pred uzavretím zmluvy 02.07.2015) do októbra 2015 sumu spolu vo výške 7.150,00 Eur. Úhrady v tejto výške žalobca potvrdil tým, že v podaní zo dňa 19.07.2017 v tejto časti zobral žalobu späť. Preto okresný súd konštatoval, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom preukázania, že sumu 12.000,00 Eur poskytol žalovanému titulom zmluvy o pôžičke. V danom prípade bolo pre posúdenie otázky platnosti zmluvy o pôžičke uzavretej medzi účastníkmi konania dňa 31.07.2014 rozhodujúcim zistenie, či došlo k odovzdaniu predmetu pôžičky. Súd prvej inštancie uzavrel, že podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluva o pôžičke nevznikne len na základe dohody zmluvných strán, ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi, čo zhodne konštatoval Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo/325/2009. Konajúci súd preto poskytnutie uvedenej sumy považoval za plnenie bez právneho dôvodu, čo predstavuje bezdôvodné obohatenie. Vychádzal z toho, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil prijatím danej sumy, keďže v konaní nebolo preukázané, že išlo o poskytnutie finančných prostriedkov titulom zmluvy o pôžičke. Žalovaný v spore vzniesol námietku premlčania nároku, keďže žalobca poskytol sumu 12.000,00 Eur žalovanému dňa 31.07.2014 a žalobu podal na súde dňa 19.10.2016, t.j. po uplynutí dvojročnej premlčacej doby v zmysle § 107 Občianskeho zákonníka. Subjektívna premlčacia doba na uplatnenie žalobného nároku uplynula dňa 01.08.2016, z ktorého dôvodu okresný súd žalobu vo zvyšku zamietol. Pokiaľ ide o trov konania, rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP. Pri rozhodovaní o trovách štátu postupoval podľa § 253 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý sa domáhal jeho zrušenia vo výroku II. a vrátenia veci na ďalšie konanie, resp. zmeny rozhodnutia v napadnutej časti tak, že odvolací súd uloží žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.850,00 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne z uvedenej sumy od 13.07.2016. Zároveň si žalobca uplatnil voči žalovanému nárok na náhradu trov konania.

4. Uviedol, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, že medzi stranami sporu nedošlo k reálnemu odovzdaniu peňazí a nevzal do úvahy ako existujúci dôkaz písomnú Zmluvu o pôžičke zo dňa 02.07.2015, ktorá bola potvrdením tejto skutočnosti a podpísanie ktorej žalovaným potvrdil aj znalec v Grafologickom posudku č. 20/2019, pričom v nej sám žalovaný potvrdil, že finančné

prostriedky titulom pôžičky vo výške 12.000,00 Eur prevzal. V podrobnostiach sa odôvodnení svojho rozhodnutia venoval téme bezdôvodného obohatenia, hoci uvedené skutočnosti vôbec nevyplývajú z vykonaného dokazovania, a ani z prednesov strán a ich písomných podaní. Žalobca nikdy netvrdil, že finančné prostriedky boli poskytnuté žalovanému bez právneho dôvodu. Naopak, opakovane uvádzal, že sa malo jednať o pôžičku, ktorá bola reálne poskytnutá prevodom na bankový účet ešte dňa 31.07.2014, ktorá skutočnosť bola následne potvrdená aj spísaním zmluvy o pôžičke dňa 02.07.2015. Žalobca podával žalobu sám, pričom svoje skutkové tvrdenia korigoval (na výzvu súdu dňa 05.06.2016) a následne po porade s advokátom a po odovzdaní mu veci na právne zastupovanie aj vyjadrením zo dňa 17.07.2017. Následne žalobca svoje skutkové tvrdenia podstatne nemenil a zotrval na nich až do rozhodnutia súdu. Napriek tomu prvoinštančný súd oprel svoje rozhodnutie o konštatovanie, že žalobca si uplatnil svoj nárok na základe právneho titulu zmluvy o pôžičke zo dňa 02.07.2015, a nie na základe právneho titulu zmluvy o pôžičke zo dňa 31.07.2014, pričom konštatoval, že sa jedná o rôzne právne tituly. Už vo vyjadrení zo dňa 17.07.2017 žalobca tvrdil, že je podľa neho možné dať písomnú podobu zmluve o pôžičke aj dodatočne po tom, čo došlo k reálnemu poskytnutiu finančných prostriedkov. Poukázal pritom na to, že nárok žalobcu je možné posúdiť aj tak, že prevodom sumy 12.000,00 Eur na účet žalovaného došlo k reálnemu poskytnutiu pôžičky, pričom k písomnému potvrdeniu tohto právneho vzťahu založeného reálne a fakticky už dňa 31.07.2014, došlo až dňa 02.07.2015. Už týmto podaním zo dňa 17.07.2017 žalobca menil svoje skutkové tvrdenia, pričom súd na toto vôbec neprihliadal v odôvodnení svojho rozsudku a konštatoval, že žalobca nepreukázal, a ani netvrdil, že zmluva o pôžičke vznikla skôr (reálne a fakticky došlo k vzniku zmluvy o pôžičke dňa 31.07.2014). Ďalej žalobca tiež tvrdil, že daný právny vzťah založený už dňa 31.07.2014 reálnym odovzdaním finančných prostriedkov bol písomne potvrdený až dňa 02.07.2015 dvojstranným právnym úkonom - zmluvou o pôžičke, v ktorej dlžník uznal, že finančné prostriedky od veriteľa už prevzal. Žalobca tiež poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 293/2008 z 15.12.2009, podľa ktorého k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov môže dôjsť aj pred samotným spísaním zmluvy o pôžičke. Na pojednávaní dňa 21.08.2019 žalobca odkázal na odbornú literatúru, z ktorej vyplýva, že nie je vylúčená ani situácia, že k odovzdaniu predmetu pôžičky dôjde ešte predtým, než je vyhotovená písomná podoba zmluvy o pôžičke (publikácia Zmluvy o prenechaní veci na užívanie z vydavateľstva C. H. Beck od renomovaných autorov Jakubeková, Fekete, Dulak, Danišovičová, Križan, Dobrovodský). Aj na pojednávaní dňa 19.06.2017 žalobca prostredníctvom svojho zástupcu tvrdil, že sa domáha zaplatenia dlžnej sumy titulom pôžičky, pričom odkazoval na výpis z účtu z 31.07.2014, ktorý súdu na pojednávaní predložil a tiež na komunikáciu, ktorá uvedené mala potvrdzovať a to, že sa jednalo o pôžičku. Sudca na danom pojednávaní vyslovil predbežný právny názor, keď konštatoval, že „súd sa právne prikláňa k názoru, že pôžička môže dostať písomnú formu aj dodatočne, preto sa nejedná podľa názoru súdu o prípad, kde by prevod peňazí z roku 2014 nesúvisel s predmetom tohto konania“. Žalovaný pritom len účelovo tvrdil, že sa jedná o dva právne tituly, čo však v konaní nijako nepreukázal. Žalobca od začiatku tvrdil, že sa v prípade finančných prostriedkov poukázaných dňa 31.07.2014 jedná o tú istú pôžičku, ako je deklarovaná v písomnej Zmluve o pôžičke spísanej dňa 02.07.2015, pričom žiadne iné finančné prostriedky žalovanému nikdy neposkytol, ani na základe žiadneho iného titulu. Zhoduje sa aj suma (12.000,00 Eur) na výpise z účtu z 31.07.2014 a písomnej zmluvy o pôžičke z 02.07.2015. Aj na základe uvedeného predbežného právneho názoru súd následne na námietku žalovaného, ktorý spochybnil pravosť svojho podpisu na zmluve o pôžičke spísanej dňa 02.07.2015, nariadil vo veci znalecké dokazovanie znalcom z odboru grafológia. Ak by sa súd stotožnil s argumentáciou žalovaného, ktorý už na tomto pojednávaní uvádzal, že sa jedná o dva rozdielne právne tituly, nepristúpil by k nariadeniu znaleckého dokazovania. Žalovaný nespochybňoval prevzatie finančných prostriedkov vyplývajúcich z tejto zmluvy, ale len pravosť podpisu na tejto listine. Žalobca považoval za odporujúce zásade hospodárnosti a efektívnosti, ak súd zadá vypracovanie znaleckého posudku a následne na závery z neho plynúce vo výsledku neprihliada. Okresný súd v bode 31. odôvodnenia rozsudku uviedol, že nemal preukázané, že finančné prostriedky v sume 12.000,00 Eur boli poskytnuté titulom pôžičky. Uvedený záver je nesprávny, keďže to, že ide o pôžičku, dokazuje jednak výpis z účtu žalobcu z 31.07.2014, kde je uvedené, že sa jedná o pôžičku a jednak výpis z účtu žalobcu z 20.12.2017, z ktorého sú zrejme čiastočné úhrady vykonané žalovaným, kde sa tiež ako správa pre príjemcu uvádza „vrátenie pôžičky“. Ide pritom o správu, ktorú pri prevodnom príkaze zadával sám žalovaný. Uvedené tiež dokazuje emailová komunikácia, ktorú súdu žalobca predložil na pojednávaní dňa 19.06.2017. Žalobca mal za to, že jeho nárok premlčaný nie je, keďže sa jedná o pôžičku, vo vzťahu ku ktorej zákon ustanovuje všeobecnú štvorročnú premlčaciu dobu. Žalobca žaloval sumu 12.000,00 Eur titulom pôžičky a v zákonom stanovenej premlčacej dobe. K poskytnutiu, resp. k reálnemu odovzdaniu finančných prostriedkov z pôžičky došlo dňa 31.07.2014, pričom žaloba bola podaná dňa 19.10.2016.

Ďalej odvolateľ odkázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 19Co/246/2014 a rozhodnutie toho istého súdu sp. zn. 19Co/424/2013, z ktorých vyplýva, že písomná zmluva uzavretá pred alebo i po tomto reálnom prenechaní (odovzdaní) predmetu pôžičky predstavuje v podstate dôkaz o jej existencii. Okrem toho je nelogické, aby žalovaný podpísal hoci aj s časovým odstupom prevzatie tak vysokej sumy bez toho, aby uvedené bolo pravdivé. Tento písomne urobený obojstranný právny úkon v sebe vo svojej podstate zahŕňa aj jednostranný úkon uznania dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, na čo žalobca poukazoval a ako argumentoval už vo svojom písomnom podaní zo dňa 17.07.2017. Súd na základe uvedeného mohol na daný vzťah aplikovať ustanovenia o uznaní dlhu, kde platí v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka všeobecná desaťročná premlčacia doba. Za nesprávne považoval aj závery okresného súdu, že písomné vyhotovenie zmluvy o pôžičke zo dňa 02.07.2015 neobsahuje všetky podstatné náležitosti, a teda zmluva je neplatná, keďže v nej absentuje údaj o jej splatnosti. Odvolateľ zdôraznil, že doba splatnosti pôžičky nie je podstatnou náležitosťou zmluvy o pôžičke. Z ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka totiž možno vymedziť pojmové znaky zmluvy o pôžičke, ktorými sú určenie zmluvných strán, prenechanie druhovo určenej veci, ktorá je predmetom zmluvy, dočasnosť zmluvného vzťahu a povinnosť vrátiť veci rovnakého druhu. Pokiaľ doba vrátenia požičanej veci nebola zmluvne dojednaná, je dlžník povinný vec vrátiť prvého dňa po tom, čo ho veriteľ požiadal o plnenie (§ 563 Občianskeho zákonníka). K uvedenému odvolateľ odkázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 232/2009 zo dňa 07.10.2009.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnuté rozhodnutie potvrdiť.

6. Uviedol, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a argumentmi strán sporu, v odôvodnení rozsudku uviedol, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal a ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Pokiaľ odvolateľ vytýkal okresnému súdu aplikáciu ustanovení o bezdôvodnom obohatení, k uvedenému žalovaný uviedol, že v civilnom sporovom konaní sa dôsledku uplatňuje zásada „iura novit curia,“ že otázka právneho posúdenia veci a správnej aplikácie hmotného práva na zistený skutkový stav je výlučne vecou súdu. Súd správne uzavrel, že v čiastke 12.000,00 Eur poukázanej dňa 31.07.2014 na účet žalovaného nešlo a nemohlo ísť o plnenie titulom zmluvy o pôžičke a že tu mohlo ísť iba o bezdôvodné obohatenie titulom plnenia bez právneho dôvodu, ktoré však v čase podania žaloby už bolo premlčané. Práve žalovaný v prednese pred súdom aj v písomnom podaní opakovane poukazoval na to, že tu nemôže ísť o právny vzťah zo zmluvy o pôžičke, ale len o prípadné bezdôvodné obohatenie, ktoré je premlčané. Žalobca jasne od počiatku tvrdil, že právnym základom jeho nároku je písomná Zmluva o pôžičke zo dňa 02.07.2015. Akékoľvek dodatočné tvrdenie žalobcu, že práve tento vzťah bol reálny a fakticky založený už dňa 31.07.2014, nemá oporu vo vykonaných dôkazoch, ani v jeho tvrdeniach, ani v príslušnej právnej úprave podporenej rozhodnutiami najvyšších súdnych autorít. Žalobca sa snažil dištancovať od svojich vlastných tvrdení, čo je neudržateľné, pretože pokiaľ by jeho tvrdenia o skutkovom stave neboli dostatočne konkrétne, čo do miesta, času a okolností, nebolo by ani o čom rozhodovať. Pokiaľ žalobca argumentoval predbežným právnym názorom sudcu, ktorému vec bola pôvodne pridelená, avšak ktorý danú vec nerozhodoval, žalovaný poukázal na okolnosť, že sa jednalo skutočne iba o predbežný právny názor a nie o názor konečný po vyhlásení dokazovania za skončené. Každý sudca môže mať iný predbežný právny názor, dôležitý je však len konečný názor sudcu, ktorý vynáša rozsudok. Nadbytočné je tiež zaoberať sa argumentáciou týkajúcou sa námietky žalobcu, že vo veci bolo vykonané dokazovanie znaleckých posudkom. Zo späťvzatia žaloby jasne vyplýva, že žalobca vedel, že čiastka 7.150,- Eur mu bola žalovaným (odhliadnuc od skutočnosti, akým právnym titulom) riadne zaslaná na účet. Napriek tomu žalobca sám zažaloval žalovaného na plnenie sumy 12.000,- Eur. To samo o sebe svedčí o jeho nečestnosti, nedôveryhodnosti jeho tvrdení a prispôsobovaní jeho argumentácie konkrétnej dôkaznej situácii.

7. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného v podrobnostiach rekapituloval priebeh sporu, vrátane argumentácie jednotlivých strán, pričom uviedol, že nemožno od žalobcu ako osoby bez právneho vzdelania spravodlivo očakávať, že žaloba bude právne dokonalá. A teda, pokiaľ sa žalobca domáhal vrátenia pôžičky zo dňa 02.07.2015 (vtedy písomne uzatvorenej), pričom finančné prostriedky v sume 12.000,00 Eur boli už žalovanému uhradené a tento túto skutočnosť potvrdil svojím podpisom, malo sa bez akýchkoľvek pochybností na mysli 12.000,00 Eur, ktoré boli žalovanému poukázané dňa 31.07.2014.

Subjektívna právna skutočnosť, že finančné prostriedky boli žalovanému poukázané dňa 31.07.2014 a následne bola dňa 02.07.2015 uzavretá a podpísaná zmluva, zakladá skutočnosť, že zmluva o pôžičke reálne vznikla. Správne s ohľadom na reálnosť zmluvy sa má daná pôžička označovať ako zmluva o pôžičke zo dňa 31.07.2014. Avšak niet pochýb o tom, že obe subjektívne právne skutočnosti uskutočnené dňa 31.07.2014 a 02.07.2015 sú prepojené a tvoria jeden celok. Pokiaľ by bol pripustený opak, mohla by v praxi nastať situácia, kedy by veriteľ uzatvoril s dlžníkom zmluvu o pôžičke dňa 01.01.2020 s tým, že finančné prostriedky by poukázal pri podpise zmluvy cez bankový prevod. Finančné prostriedky by však boli poukázané dlžníkovi až nasledujúci deň, t. j. 02.01.2020. Veriteľ by sa žalobou domáhal uspokojenia svojej pohľadávky z titulu zmluvy o pôžičke zo dňa 01.01.2020 napriek tomu, že zmluva o pôžičke reálne vznikla až 02.01.2020. Judikatúra už pritom konštatovala, že na preukázanie reálneho odovzdania finančných prostriedkov nestačí len podpis dlžníka na zmluve a jeho vyhlásenie, že podpisom zmluvy potvrdzuje prevzatie finančných prostriedkov titulom pôžičky (uznesenie Ústavného súdu SR IV. ÚS 37/2013-9 z 23.01.2013). Žalobca dal do pozornosti, že jeho zástupca prevod finančných prostriedkov dňa 31.07.2014 a uzatvorenie zmluvy dňa 02.07.2015 dal súdu na vedomie a riadne odôvodnil v podaní zo dňa 17.07.2017. Z uvedeného je nespochybniteľne evidentná genéza zmluvy o pôžičke, teda najmä fakt, že k odovzdaniu predmetu pôžičky došlo už dňa 31.07.2014. Žalovaný odpor postavil na tvrdení, že si nie je vedomý žiadnych finančných záväzkov voči žalobcovi, ani nedisponuje žiadnou zmluvou o pôžičke. Neskôr v podaní zo dňa 01.07.2017 bolo žalovaným tvrdené, že žiadne plnenie zo zmluvy o pôžičke nebolo žalovanému poskytnuté. Z tvrdeného nemožno dedukovať nič iné, len to, že zmluva o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným uzatvorená bola, ale nedošlo k reálnemu odovzdaniu predmetu zmluvy o pôžičke. Na pojednávaní pri výsluchu žalovaného tento uviedol, že uzatváral pôžičku, ale so spoločnosťou SIMZU. Na otázku právneho zástupcu žalovaného, kde sa nachádza tá zmluva, žalovaný uviedol, že prvú zmluvu odovzdal pánovi Melekovi, a teda nevie, kde sa nachádza a potom pristúpili k podpisu inej zmluvy (inej než zmluva, z ktorej si žalobca uplatňuje svoj nárok v spore), avšak ani táto zmluva nebola žalovaným predložená. Najprv žalovaný tvrdil, že si nie je vedomý žiadnych záväzkov voči žalobcovi, neskôr, že žalobca mu neposkytol žiadne finančné prostriedky, čo bolo vyvrátené výpisom z účtu. Neskôr tvrdil, že peniaze boli žalobcom poukázané, ale jednalo sa o inú pôžičku, ktorou nedisponuje a nemôže ju preto predložiť a následne, že zmluvu o pôžičke nepodpísal, čo bolo vyvrátené znaleckým posudkom. Žalobca tiež namietal samotný znalecký posudok a nakoniec, i to, že podpisoval zmluvu o pôžičke so žalobcom, ale to bola iná zmluva ako tá, ktorú žalobca predložil, pričom žalovaný tou tvrdanou zmluvou nedisponuje, a preto ju ani nemôže predložiť. To, čo žalovaný v spore namietal, bolo vyvrátené dôkazmi a to, čo žalovaný tvrdil, nepodložil dôkazmi a nakoniec odmietol vypovedať. Je namieste položiť si otázku, prečo dlžník, ktorý tvrdí, že nedošlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, napriek uvedenému finančné prostriedky spláca prostredníctvom čiastočných úhrad. Rovnako je otázne, pokiaľ sa odvolával na inú zmluvu o pôžičke, z akého dôvodu túto nepredložil. A napokon odvolateľ položil otázku, prečo, pokiaľ žalovaný tvrdil, že splácal bez právneho titulu, si tieto plnenia nenárokuje vrátiť od žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia. Žalobca uzavrel, že všetky tvrdenia žalovaného sú tendenčné. Faktom zostáva, že žalobca poskytol žalovanému finančné prostriedky vo výške 12.000,00 Eur. Neskôr žalobca so žalovaným spečatili zmluvu o pôžičke písomne, čím žalovaný uznal, že prevzal od žalobcu uvedenú sumu. Následne žalovaný čiastočne plnil a napokon tu existuje aj emailová komunikácia, v ktorej priamo žalobca a priamo žalovaný komunikujú o predmetnej pôžičke a o tom, ako sa žalovaný zaväzuje, že žalobcovi všetko splatí hneď po tom, ako splatí iné záväzky, ktoré má žalovaný na Morave. Ďalej žalobca uvádzal, že súd nie je viazaný právnou kvalifikáciou nároku žalobcu. Teda, pokiaľ z podaní žalobcu vyplýva, že zmluva o pôžičke vznikla dňa 31.07.2014, súd toto má prijať bez ohľadu na to, že žalobca v žalobe uvedie, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená dňa 02.07.2015. Na podporu uvedeného odkázal na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 1Co/407/2017 zo dňa 14.11.2018 a uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo 272/2009 zo dňa 27.10.2009 a sp. zn. 5Cdo 196/2009 zo dňa 22.09.2010. Napokon uviedol, že použitie ustanovení o bezdôvodnom obohatení prichádza do úvahy iba v prípade, ak nemožno požadovať plnenie z iného titulu ako z titulu bezdôvodného obohatenia, t. j. ak predmetný právny vzťah medzi subjektmi nemožno subsumovať pod iný právny inštitút (napr. inštitút náhrady škody, zmluvnú povinnosť plniť zo zmluvy o pôžičke, zákonnú povinnosť plniť, atď.). Pokiaľ by sa súd nestotožnil s názorom žalobcu a priklonil by sa k právnej kvalifikácii právneho vzťahu sporových strán ako vzťahu z bezdôvodného obohatenia, odvolateľ poukázal na to, že v danom prípade je nutné zaoberať sa plynutím premlčacej doby. Je zrejmé, že žalobca bol prvýkrát konfrontovaný s otázkou bezdôvodného obohatenia až počas súdneho konania. V danom prípade je nutné aplikovať objektívnu premlčaciu dobu, ktorá je trojročná a začala plynúť dňa 01.08.2014 a uplynula 01.08.2017. Žalobca svoje právo na súde uplatnil dňa 19.10.2016, teda pred uplynutím premlčacej doby.

8. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 388 CSP zmenil v napadnutom výroku II. spôsobom vyjadreným vo výrokovvej časti tohto rozhodnutia.

9. Predmetom sporu je v posudzovanej veci nárok uplatnený žalobcom z titulu zmluvy o pôžičke, ktorá podľa jeho tvrdení vznikla dňa 31.07.2014 prevodom finančných prostriedkov v prospech žalovaného, pričom protistrana akýkoľvek právny vzťah uvedeného charakteru popierala. Pre posúdenie správnosti postupu súdu prvej inštancie bolo nutné sa v odvolacom konaní zaoberať základnými teoretickými východiskami platnými pre vznik zmluvy o pôžičke a následne aj podstatou dokazovania v civilnom sporovom konaní. Po vyriešení daných problémov dospel odvolací súd k presvedčeniu, že súd prvej inštancie nepostupoval pri aplikácii príslušných právnych predpisov správne.

10. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka, zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

11. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je okrem označenia zmluvných strán predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplynúť i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/293/2008 zo dňa 15.12.2009). K podstatným náležitostiam možno zaradiť aj dočasnosť zmluvy (Števec, M., Dulak, A., Bajánková, J., Fečík, M., Tomašovič, M. a kol.: Občiansky zákonník II. § 451-880. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, 2280 s.). Hoci dohoda o dočasnosti prenechania veci je podstatnou náležitosťou zmluvy, neznamená to, že je potrebné dohodnúť aj presnú dobu vrátenia. Ak totiž presná doba vrátenia nie je dohodnutá, uplatní sa ustanovenie § 563 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. Nie je však vylúčené, aby zmluvné strany dohodli, že čas splnenia dlhu je ponechaný na vôľu dlžníka. V takom prípade čas plnenia určí na návrh veriteľa súd podľa okolností prípadu tak, aby to bolo v súlade s dobrými mravmi (Krajčo, J.: Občiansky zákonník pre prax (komentár) III. (§ 588 - § 880). Eurounion 2015, 2847 s.). Obdobne sa k otázke dočasnosti (nie času plnenia) stabilne vyjadruje aj prax súdov Slovenskej republiky (napríklad rozhodnutie Ústavného súdu SR II. ÚS 303/2011-10 zo dňa 23.06.2011, rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/238/2010 zo dňa 21.03.2012).

12. V zmysle uvedeného je potom zrejme, že názor súdu prvej inštancie o tom, že „žalobcom, predložená zmluva o pôžičke zo dňa 31.07.2014 dokonca nemá všetky zákonné náležitosti, a tak ide o zmluvu neplatnú“ (vychádzajúc z argumentácie okresného súdu obsiahnutej v odseku 29. napadnutého rozsudku mal zrejme na mysli zmluvu zo dňa 02.07.2015 - poznámka odvolacieho súdu), zjavne nezodpovedá právnej úprave, ani praxi súdov pri výklade ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, keďže presná špecifikácia času plnenia zo zmluvy o pôžičke nie je jej esenciálnou náležitosťou.

13. Následne sa odvolací súd zaoberal jednotlivými tvrdeniami a dôkazmi prezentovanými stranami sporu, ktorých posudzovanie podlieha pravidlám civilného procesu v zmysle Civilného sporového poriadku.

14. Navrhovanie dôkazov v civilnom sporovom konaní má priamu spojitosť s povinnosťou tvrdenia (§ 132 ods. 1, § 150 ods. 1 CSP). Povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť môže strana plniť od začiatku konania, v žalobe, vo vyjadrení k nej, mimo týchto procesných úkonov, v rámci prípravy pojednávania, pri odročovaní pojednávania. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré sa uviedli v žalobe a vo vyjadrení žalovaného. Poslednou procesnou možnosťou splnenia dôkaznej povinnosti je okamih vyhlásenia uznesenia o skončení dokazovania (§ 154 CSP). Cieľom povinnosti tvrdenia a dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na strane sporu, bez ohľadu na jej procesné postavenie. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov

navrhnutých stranou v opačnom procesnom postavení než je ten, kto nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť.

15. Rozdelenie bremena tvrdenia a dôkazného bremena medzi strany v spore závisí na tom, ako vymedzuje právna norma ich práva a povinnosti. Obvykle platí, že skutočnosti navodzujúce žalované právo musí tvrdiť žalobca, zatiaľ čo okolnosti toto právo vylučujúce sú záležitosťou žalovaného. Bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno vystihuje aktuálnu skutkovú a dôkaznú situáciu konania. V priebehu sporu sa môže meniť, teda môže dochádzať k jeho prerozdeľovaniu. Pokiaľ strana určitú skutočnosť tvrdí, táto sa považuje za preukázanú v dôsledku uplatnenia fikcie jej nespornosti (§ 151 ods. 1, 2 CSP), alebo ju strana preukáže príslušným dôkazom (§ 185 a nasl. CSP). Pokiaľ strana ponúkne súdu tvrdenie a toto tvrdenie podporí vierohodným dôkazom, potom sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno presúva na protistranu, ktorú následne zaťažuje povinnosť tvrdiť a uviesť vlastné skutkové tvrdenie o spornej skutočnosti (pokiaľ je to možné), inak je popretie skutkových tvrdení neúčinné. Presúvanie dôkazného bremena fakticky znamená poskytnutie príležitosti protistrane ponúknuť iný obraz o tvrdenej skutkovej okolnosti, ktorá má relevanciu v spore. Z uvedených pravidiel vyplýva, že súd v sporovom konaní nie je súdom hľadajúcim materiálnu pravdu, ale súdom posudzujúcim kvalitu a rozsah tvrdení a dôkazov ponúknutých žalobcom či žalovaným (§ 149 a nasl., § 185 a nasl. CSP), pričom hodnotenie dôkazov je zverené voľnej úvahe súdu (§ 191 CSP).

16. Spôsob a rozsah prejednávania sporu je determinovaný petitom žaloby a skutkovými tvrdeniami sporových strán. Žalobca či žalovaný nemôže bez predchádzajúceho tvrdenia viesť dokazovanie spôsobom smerujúcim k objasneniu skutočností, ktoré doposiaľ neboli nijako prezentované. Ak sporová strana neponúkne súdu žiadne tvrdenie, ale toto sa snaží nahradiť dôkazom, ide postup, ktorý aktuálne procesná úprava nepripúšťa (§ 132 ods. 2 CSP), čím sa zvyšuje zodpovednosť strany sporu za logickú a konštruktívnu argumentáciu, a to najmä v situácii, ak túto prezentuje advokát.

17. V duchu uvedených zásad pristúpil odvolací súd k zhodnoteniu tvrdení žalobcu a žalovaného a tomu nadväzujúcich dôkazov, a to prísne na základe zmienených zásad dokazovania, pričom dospel k presvedčeniu, že žalobca v tomto spore preukázal tvrdenia o tom, že zmluva medzi ním a žalovaným vznikla a že žalovaný mu finančné prostriedky v celom rozsahu nevrátil.

18. Z obsahu skutkových tvrdení prezentovaných žalobcom v priebehu prvoinštančného konania vyplýva, že žalobca dňa 31.07.2014 poskytol žalovanému finančné prostriedky v sume 12.000,00 Eur, pričom až následne, dňa 02.07.2015 sporové strany uzavreli „zmluvu o pôžičke“, ktorou žalovaný „uznal“ prevzatie sumy 12.000,00 Eur od žalovaného. Zmluva nedefinovala, ku ktorému dátumu došlo k odovzdaniu, resp. k prevodu peňazí. Táto mala podľa názoru odvolacieho súdu charakter dôkazu a potvrdenia o tom, že zmluva o pôžičke vznikla na základe ústnej dohody, na podklade ktorej došlo k odovzdaniu peňazí dňa 31.07.2014. Z tvrdení formulovaných žalobcom (fakticky konzistentne počas celého sporu) a predloženého dôkazu (zmluvy o pôžičke datovanej dňom 02.07.2015) je zjavné, že žalobca produkoval tvrdenia a s tým súvisiaci dôkaz, v dôsledku čoho sa bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno na preukázanie opaku presunulo na žalovaného.

19. Žalovaný v spore spochybnil podpísanie zmluvy zo dňa 02.07.2015, poukazoval tiež na poznámku uvedenú pri prevode sumy 12.000,00 Eur dňa 31.07.2014 v znení „pôžička SIMZU SLOVAKIA“ a tiež sa bránil tým, že žalobcovi uhradil sumu 7.150,00 Eur. K uvedenej argumentácii odvolací súd uvádza nasledovné:

20. V spore bolo vykonané znalecké dokazovanie, v ktorom odmietol žalovaný (aj napriek výslovnému zneniu uznesenia zo dňa 25.06.2018) poskytnúť akúkoľvek súčinnosť - na výzvu súdu nepredložil vzorky podpisu, hoci išlo o dokazovanie v jeho záujme. Výsledkom znaleckého dokazovania bol záver znalkyne o pravosti podpisu žalovaného na zmluve zo dňa 02.07.2015. Závery znaleckého posudku boli namietané žalovaným, a to argumentáciou, že podpisy na listinách, ktoré zabezpečil súd v dôsledku nespolupráce žalovaného nie sú jeho podpismi, ale podpismi jeho manželky, resp. jeho účtovníčky. Uvedená argumentácia sa týkala iba porovnávacieho materiálu č. 3 až 6, 8 a 9 (pojednávanie dňa 14.10.2019). Porovnávací materiál č. 1, 2 a 7 spochybnený nie je. Keďže žalovaný sám neposkytol súčinnosť pri dokazovaní a závery znaleckého posudku nenapadol ďalším dôkazom, túto argumentáciu vyhodnotil súd ako nedostatočnú. Odvolací súd má za to, že v danom prípade by prichádzalo do úvahy prípadne ďalšie znalecké dokazovanie, pokiaľ

by ho žalovaný riadne navrhol, čo však neučinil. Holé popretie pravosti materiálov zabezpečených pre účely znaleckého dokazovania, ktoré boli z pohľadu subjektu sporu nedostatočné, pričom k uvedenému došlo len v dôsledku opomenutia jeho samotného (neposkytnutia súčinnosti), považoval odvolací súd za zneužívanie práv v civilnom procese. Bol to totiž žalovaný, ktorý v spore poprel pravosť podpisu na liste majúcej charakter podstatného dôkazu, z čoho vyplýva, že bolo v jeho záujme, aby riadne spolupracoval. Čestné prehlásenie Mgr. L. B. (bez uvedenia dátumu) o podpísaní porovnávacieho materiálu č. 8 a 9 znaleckého posudku nebolo dôkazom, ktorý by zásadne zmenil pohľad odvolacieho súdu na význam znaleckého posudku pre rozhodnutie vo veci.

21. Vo vzťahu k poznámke „Pôžička SIMZU SLOVAKIA“ uvedenej pri platobnom príkaze na poukázanie sumy 12.000,00 Eur žalovanému dňa 31.07.2014 produkovali obe sporové strany vlastné vysvetlenie. Žalobca tvrdil, že peniaze si žalovaný požičal za účelom ich ďalšieho požičania spoločnosti SIMZU SLOVAKIA. Naopak žalovaný uvádzal, že išlo o plnenie _____ zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej medzi spoločnosťou SIMZU SLOVAKIA, s.r.o. a žalovaným, pričom „účet žalobcu bol len platobným miestom, z ktorého bolo plnenie žalobcovi zaslané“. Podľa tvrdení žalovaného uvedená zmluva bola vyhotovená písomne, ale žalovaný ju podľa jeho tvrdení nevedel nájsť, nemohol nájsť „ani postúpenie pohľadávky z danej zmluvy“. V danom prípade, pokiaľ súd skúmal relevanciu poznámky uvedenej v prevodnom príkaze, strany sporu prezentovali len tvrdenie proti tvrdeniu, a preto odvolací súd nevidel dôvod ďalej venovať pozornosť tejto poznámke, keďže - ako bolo uvedené vyššie - žalobca dôkazné bremeno _____ na preukázanie poskytnutia finančných prostriedkov z titulu zmluvy o pôžičke uniesol. V tomto smere dôkazné bremeno na preukázanie iného právneho titulu poukázania finančných prostriedkov zaťažovalo žalovaného, ktorý v kontexte jeho tvrdení mohol pri absencii listinných dôkazov ponúknuť súdu iný dôkaz, resp. bližšie vysvetliť nejasné vzťahy spojené s daným prevodom. Samotná poznámka z pohľadu odvolací súd neznamenala takú podstatnú okolnosť, ktorá by zmenila spôsob hodnotenia tvrdení a dôkazov predložených zo strany žalobcu.

22. Ďalšia časť argumentácie žalovaného sa týkala úhrady sumy 7.150,00 Eur, pričom on sám na pojednávaní dňa 19.06.2017 najprv poukázal na tieto plnenia a napokon tvrdil, že išlo o plnenie z iného právneho titulu, ku ktorému sa odmietol vyjadriť (podanie zo dňa 01.07.2017) a na pojednávaní dňa 21.08.2019 ho označil ako bezdôvodné obohatenie žalobcu. Ak žalovaný produkoval obranu spočívajúcu v zaplatení uvedenej sumy, a to v kontexte s uplatneným nárokom žalobcu (ako to vyplýva z jeho vyjadrení na pojednávaní dňa 19.06.2017), potom je logické, že následne pri zmene skutkových tvrdení je práve žalovaný povinný preukázať, že dané plnenie súvisí s iným právnym vzťahom. V tomto smere bol on zaťažený dôkazným bremenom, nie žalobca. Pokiaľ uviedol, že sa nebude vyjadrovať k právnemu titulu plnenia, išlo o jeho právo, ktoré však zmarilo jeho šancu dosiahnuť úspech v spore. Odvolací súd len môže zopakovať, že po preukázaní vzniku právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným, sa dôkazné bremeno na preukázanie toho, že žalobcovi neprislúcha aktívna vecná legitímácia a že tu existujú iné prípadne vzťahy sporových strán, presunulo na žalovaného. Výsluch žalovaného bol navrhnutý jeho zástupcom na pojednávaní dňa 14.10.2019, pričom ten istý zástupca po položení otázky zo strany zástupcu žalobcu oznámil, že jeho klient ďalej vypovedať nebude. Žalovaný teda nijako nevysvetlil práve ním namietané okolnosti prípadu, ktorých popretie vyslovením jednoduchého nesúhlasu nemožno považovať za účinné popretie skutkových tvrdení tak, ako to má na mysli znenie § 151 ods. 2 CSP.

23. Na základe uvedených úvah odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok vo výroku II. tak, že uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 4.850,00 Eur z titulu zmluvy o pôžičke uzavretej dňa 31.07.2014 podľa § 657 Občianskeho zákonníka (rozdiel medzi žalovanou sumou 12.000,00 Eur a už splatenou sumou 7.150,00 Eur, vo vzťahu ku ktorej okresný súd konanie zastavil). Zároveň žalobcovi priznal úrok z omeškania vo výške 5% ročne od 15.01.2017, a to postupom podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Zb., pričom pri určení času, od ktorého patria žalobcovi úroky z omeškania, súd neakceptoval mailovú komunikáciu medzi sporovými stranami, keďže žalovaný jej pravosť poprel. Z jej obsahu zároveň nevyplývala požiadavka žalobcu na zaplatenie konkrétne definovanej sumy. Krajský súd tak nemal preukázané riadne doručenie výzvy na plnenie (čas plnenia nebol v zmluve o pôžičke dohodnutý), z čoho treba vyvodiť, že najskôr bol žalovaný povinný plniť podľa § 563 Občianskeho zákonníka prvý deň po doručení žaloby (14.01.2017) a do omeškania sa dostal dňa 15.01.2017. Vo zvyšnej časti uplatnených úrokov z omeškania preto súd žalobu zamietol.

24. Vo zvyšnej časti, t.j. vo výroku I. zostal rozsudok okresného súdu nedotknutý týmto rozhodnutím odvolacieho súdu.

25. O trovách konania (prvoinštančného i odvolacieho) rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a 2 CSP v spojení s § 255 ods. 1 a § 256 ods. 1 CSP.

26. Pri vyčíslení úspechu a neúspechu odvolací súd vypočítal sumu žiadanej istiny vrátane úrokov z omeškania, pričom v časti späťvzatia žaloby spolu s úrokmi z omeškania treba považovať zastavenie konania za zavinené žalobcom, v časti nevyhovenia žalobe v časti úrokov z omeškania dosiahol úspech žalovaný a v časti vyhovenia žalobe spolu s úrokmi z omeškania bol úspešnou stranou sporu žalobca. Žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie 14.309,- Eur (istina 12.000,00 Eur + úroky z omeškania zo sumy 7.150,00 Eur od 13.07.2016 do vyhlásenia rozhodnutia o zastavení konania v tejto časti dňa 14.10.2019 v sume 1.164,56 Eur + úroky z omeškania zo sumy 4.850,00 Eur od 13.07.2016 do vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu dňa 31.03.2021 v sume 1.144,73), vyhovené mu bolo len v časti sumy 5.871,15 Eur (istina 4.850,00 Eur + úroky z omeškania zo sumy 4.850,00 Eur od 15.01.2017 do vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu dňa 31.03.2021 v sume 1.021,15 Eur), čo predstavuje jeho neúspech v rozsahu 41,03% a úspech žalovaného v rozsahu 58,97%, z čoho vyplýva čistý úspech žalovaného v rozsahu 17,94%.

27. S poukazom na pomer úspechu a neúspechu sporových strán rozhodol krajský súd aj o rozdelení zodpovednosti žalobcu a žalovaného za trovy štátu nepokryté preddavkom, na ktoré má štát nárok v zmysle § 255 ods. 2, § 259 CSP, ako aj článku 4 ods. 2 Základných princípov CSP. Je zjavné, že po zmene zákonnej úpravy v procesnom práve absentuje regulácia náhrady trov štátu, ktoré neboli preddavkované, tak ako upravovalo (už neúčinné) ustanovenie § 148 OSP. Z uvedeného dôvodu na základe uvádzaných ustanovení a rešpektujúc vlastnú rozhodovaciu prax (napríklad uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6Co/110/2018 zo dňa 20.11.2019) odvolací súd rozhodol spôsobom vyjadreným vo výroku tohto rozsudku. Žalobca je povinný niesť zodpovednosť za trovy štátu v rozsahu 58,97 % a žalovaný v rozsahu 41,03 %, ktoré pomery zodpovedajú procesnému neúspechu subjektov sporu.

28. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).